

sosialurin

Brot úr dagbók

Eg hafi í seinastuni, ferð eftir ferð, rakt við orð, ið hava við erotik, kynsliv og moral at gera. Ógvuliga skilagott datt tosið inná, at fyrirbyrgja og upplýsa. Og sjálvandi er hetta leiðin. Skotið varð upp, at fyrirbyrgjandi evni kundu fáast til keyps í sjálvtokuhandlum. Sjálvandi! Frá gleðisgentum herniðri havi eg fingið at vita, at tær bestu og sterkastu hýturnar fáast í Irma. Minnist, sum unglingi ein skuldi keypa hatt. Trupuleikarnar ein hevði. Sjálvandi høvdu allir tað ikki soleiðis. Fyrst keypti ein hálstablettir, so tyggigummi. Ein keypti, stutt

sagt, alt annað enn gummi. Og so, tá ein hevði ment seg upp, visti tað seg, at antin var mappan tóm ella tungubandið lammað. Annars eru, eftir minum royndum, hýtir ikki sikrar. Tær eru, eftir minum royndum, ikki gjørdar eftir teimum sterkastu rørsrunum. Tá ein, til dømis, setir eina plátu útá. So verður hon stillað inn eftir tí

veikasta tónanum, ikki tí sterkasta. Umvent við parisarum. Teir skulu skapast, framleiðast eftir teimum mest ógvuligu rørsrunum. Menniskju eru so ymisk. Alt eftir lyndi. Summi liggja og anda. Aldur, ið skola. Mánin og stjornurnar. Fagrir dreymar. Sæla. Onnur eru sum aldu. Og grunnbrot. Har er torusláttur. Snarljós, tivan og stunan. Rørsrur, sum hestar á flotum.

Tað sikrasta er, og verður, sum tað sær út higartil, p-evnið. Skuldi nakað hent, so hava vit lógina um at kasta burtur. Um hendan lógin er galdandi fyri Føroyar, veit eg ikki. Er hon ikki tað, so átti hon at verði tað. Ikki tí, sálarliga eri eg ikki fyri tí. Men, eg eri fyri tí av socialum og menniskjaligum grundum.

Heldur hetta, hvussu ilt tað so ger einum, enn at skapa fleiri hopisleysar lagnur. Binda ung- ar, sum eldri, gentur og menn á fótur. Í einum landi, sum Føroy- um, har fólkatalið ikki enn er so stórt, áttu vit í tokum tíma bundið um heilan fingur. Lagt stóran dent á, at steðga fólkak- ingini. Hugsameira og longur enn til nösina. Hugsu um, hvussu heimurin verður, tá ein ikki hugsar seg um. Skipaflo- tar, ið grópa grunnar eirindaleyst. Føroyar sær í dag út sum ein schweizerostur, bergholini. Tað handaliga, materialisman, er tað, ið takið hevur á fjöldini og leiðarum hennara. Hetta er gald- andi um allan heimin. Í kapital- istiskum, sum í statskapitalist- iskum londum. Í demokratisk-

um, social-demokratiskum, socialistiskum. Jørðin verður grópað fyri olju og øll onnur náttúrevni. Heimurin verður fyllt- ur við akfærum og tólum. Heimsins ræðuligastu rovdýr, menniskjað, nærast alt og menn- ist. Gongur tekniska herferð við risastigum. Men, hvussu við skilinum? Ja, eg veit. Einku kann steðga hesum skapningi. Tá hendan klótan er vorðin tóm, eru vit fyrir langari tíð síðani farnir undir at grópa aðrar heimar. Universið er óendaligt. Knotturin eisini. Sannleikin er tann, at tann minsti smáfuglurin er klókari enn tó klókasta menn- iskja.

Við Bagsværd Sø 3.3. 1977
Magnus Dam Jacobsen

hornið

Var tað ikki KVINNUsamfylkingin, sum skuldi ganga mótmælisingu???

trý á gøtuni

Heldur tú, at vit skulu haa professionelt teat- ur í Føroyum?

Beate L. Jensen, blaðkvinna: Nei! Eg haldi, at tað tekur gleðina frá teimum, sum spæla sjónleik í friðtíð síni.

Sverri Trond Hansen, tekn. ass.: Nei, tað haldi eg ikki, so heldur nýta peningin til bygda- og ungdomshús kring landi, so okkara nógva ama- torleikarar fáa, sámulig kor at leika undir.

Sóni Winther, politistur: Nei, tað haldi eg ikki. Askoð- arafjöldin er ikki nó stór, og tað verður eisini ov dyrt hjá samfelagnum at bera.